

Warszawa, dnia 29 września 2025 r.

Opinia Ośrodka Badań, Studiów i Legislacji Krajowej Rady Radców Prawnych dotycząca projektu z dnia 8 września 2025 roku o zmianie ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych /UD189/

Uwagi ogólne do projektu

W 2017–2019 roku w Unii Europejskiej sektory intensywnie korzystające z praw własności intelektualnej generowały 47% PKB (ok. 6,4 bln euro) i tworzyły bezpośrednio 29,7% miejsc pracy (ponad 61 mln osób), a pośrednio razem z dostawcami aż 39,4% wszystkich miejsc pracy (82 mln osób). W Polsce udział sektorów intensywnie wykorzystujących IP także sięga ok. 42% PKB i ponad 26% zatrudnienia¹.

Firmy wykorzystujące ochronę własności intelektualnej mają wyższe wskaźniki wzrostu, płac oraz wyższe szanse internacjonalizacji. Ujednolicenie mechanizmów obsługi prawnej w sprawach własności intelektualnej powinno dodatkowo wzmocnić konkurencyjność polskiej gospodarki oraz skrócić czas prowadzenia postępowań poprzez dostępność pomocy prawnej w tym zakresie.

Projekt zmiany ustawy o rzecznikach patentowych stanowi punkt zwrotny w procesie harmonizacji usług prawnych w sektorze własności intelektualnej pomiędzy zawodami prawniczymi. Rola prawników specjalizujących się w ochronie innowacji jest kluczowa dla rozwoju społeczeństwa opartego na wiedzy, za które należy uznać wszystkie wysoko rozwinięte państwa, w tym Polskę. Rozszerzenie kompetencji samorządu rzeczników patentowych oraz zbliżenie zasad jego

¹ „IPR-intensive industries and economic performance in the European Union”, <https://www.epo.org/en/news-events/news/intellectual-property-fosters-82-million-jobs-eu>

funkcjonowania do samorządów adwokackiego i radcowskiego konstituuje nowy mechanizm gwarancji bezpieczeństwa obrotu gospodarczego w tym zakresie.

Do zasadniczych zmian proponowanych w projekcie ustawy zaliczyć należy:

- 1) zwiększenie kompetencji samorządu rzeczników patentowych oraz ograniczenie roli Prezesa Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej
- 2) uspoźnienie przepisów dotyczących profesjonalnych pełnomocników w sprawach z zakresu własności intelektualnej, w tym potwierdzenie rozszerzenia zakresu pomocy prawnej rzecznika patentowego poza sprawy własności przemysłowej na obszar szeroko rozumianej własności intelektualnej, o ile pozostaje ona w związku z własnością przemysłową w zakresie praw autorskich, praw pokrewnych, a także nieuczciwej konkurencji czy dóbr osobistych,
- 3) uregulowanie zasad odpowiedzialności dyscyplinarnej rzeczników patentowych w sposób zbliżony do uregulowań przyjętych w przypadku samorządów adwokatów i radców prawnych.
- 4) wprowadzenie instytucji substytucji pomiędzy rzecznikami patentowymi,
- 5) ujednoczenie stawek minimalnych w postępowaniach, w których mogą występować pełnomocnicy z różnych samorządów prawniczych.

Projektowana ustawa obejmuje liczne zmiany w ponad 70 artykułach ustawy o rzecznikach patentowych. Rozszerza katalog spraw (art. 2), wprowadza nowy system substytucji (art. 10a i 10b), przekazuje zarządzanie listą rzeczników samorządowi (art. 18), reguluje mechanizm reklamy (art. 15a), wprowadza jednolite stawki minimalne (art. 13 ust. 2b), kompleksowo reguluje aplikację (art. 27-31b), wprowadza nowe organy samorządu oraz precyzuje zasady odpowiedzialności dyscyplinarnej (art. 56a-66).

Projekt zawiera także przepisy przejściowe, gwarantujące płynne przejście od dotychczasowych regulacji do nowego systemu, w tym poprzez realizację szkolenia i uprawnienia do wpisania na listę

rzeczników patentowych na dotychczasowych zasadach dla osób, będących obecnie aplikantami rzecznikowskimi lub mającymi prawo do wpisu na listę rzeczników.

Analiza obecnego stanu prawnego

Pierwszym dokumentem prawnym regulującym wykonywanie zawodu rzecznika patentowego był tymczasowy dekret o Urzędzie Patentowym z 13 grudnia 1918 r. Do oficjalnej listy pełnomocników wpisywano wówczas inżynierów i adwokatów, określanych jako inżynierowie patentowi, adwokaci patentowi bądź obrońcy patentowi. Właściwą nazwę „rzecznik patentowy” wprowadziła ustawa z 5 lutego 1924 r. dotycząca ochrony wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

Rozwój tej profesji został przerwany przez wybuch II wojny światowej. W marcu 1946 r. Urząd Patentowy sporządził nową listę rzeczników, na której widniało jedynie 11 nazwisk. Niedługo później, w 1949 r., wolny zawód rzecznika patentowego został zniesiony, a jego przedstawiciele stali się pracownikami Urzędu Patentowego, podporządkowanymi przepisom ustawy o państwowej służbie cywilnej.

W kolejnych dekadach podejmowano starania o odzyskanie niezależności korporacyjnej. Przełom nastąpił

w okresie „Solidarności”: dzięki zaangażowaniu rzeczników z różnych ośrodków 16 września 1981 r. powstało Stowarzyszenie Rzeczników Patentowych. Kolejnym istotnym krokiem była ustawa z 9 stycznia 1993 r., która ponownie określiła rzecznictwo patentowe jako wolny zawód polegający na udzielaniu pomocy w zakresie spraw własności przemysłowej. Ustawa ta powołała również samorząd zawodowy – Polską Izbę Rzeczników Patentowych.

Obecnie wykonywanie zawodu rzecznika patentowego, a także organizację i zadania samorządu, reguluje ustawa z 11 kwietnia 2001 r.

Rzecznicy patentowi w swojej działalności łączą wiedzę prawniczą z wiedzą techniczną i specjalistyczną, co odróżnia ich od innych zawodów prawniczych. Te kompetencje pozycjonowały

rzeczników patentowych w roli doradców technicznych, a doradztwo prawne ograniczone było do postępowań przed Urzędem Patentowym RP.

W wyniku zmian wprowadzonych w ustawą z dnia 13 lutego 2020 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw rzecznicy patentowi uzyskali na mocy art. 87§1 Kodeksu postępowania cywilnego możliwość występowania w sprawach związanych z ochroną nie tylko własności przemysłowej, ale wszystkich praw dotyczących własności intelektualnej.

Art. 479⁸⁹ Kodeksu postępowania cywilnego definiuje sprawy własności intelektualnej szeroko, jako sprawy o ochronę praw autorskich i pokrewnych, o ochronę praw własności przemysłowej oraz o ochronę innych praw na dobrach niematerialnych, a także sprawy o zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji, ochronę dóbr osobistych w zakresie, w jakim dotyczy ona wykorzystania dobra osobistego w celu indywidualizacji, reklamy lub promocji przedsiębiorcy, towarów lub usług, oraz o ochronę dóbr osobistych w związku z działalnością naukową lub wynalazczą.

Powyższe oznaczało, że rzecznicy patentowi stali się profesjonalnymi pełnomocnikami procesowymi w szerokim spektrum spraw, często wykraczających poza dotychczasową ich domenę. Jakkolwiek już Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 26 lipca 2017 r. (III CZP 26/17) dopuścił możliwość występowania rzecznika patentowego w sprawie o zwalczanie nieuczciwej konkurencji, której przedmiotem jest także roszczenie dotyczące naruszenia majątkowych praw autorskich do utworu.

Z drugiej strony, równolegle wprowadzone zmiany w ustawie z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej nowelizacją z dnia 16 października 2019 r., rozszerzyły kompetencje adwokatów i radców prawnych o reprezentowanie stron w postępowaniu przed Urzędem Patentowym RP w zakresie znaków towarowych, wzorów przemysłowych i oznaczeń geograficznych, tj. w tych postępowaniach, gdzie wiedza techniczna i branżowa nie odgrywa roli pierwszoplanowej.

Ocena projektu

Zmiany te doprowadziły do powstania spektrum spraw, w których adwokaci, radcowie prawni i rzecznicy patentowi mogą występować na tożsamyh zasadach. Naturalnym oczekiwaniem było ujednoczenie zasad, na jakich się to odbywa – i jest to jedna z kluczowych zmian wprowadzanych przedmiotowym projektem – choć zmiany proponowane w tym zakresie nie realizują tego postulatu w pełni, wbrew założeniom przyjętym w uzasadnieniu do projektu.

I tak, w art. 1 pkt 6 projektu dodaje się przepis art. 10a ustanawiający instytucję dalszego pełnomocnictwa (substytucji) w przypadku, gdy rzecznik patentowy czasowo nie może wykonywać swoich obowiązków. Niezrozumiałe jest w kontekście powyższego wywodu i celu regulacji ograniczenie powyższej instytucji wyłącznie do reprezentantów samorządu rzecznikowskiego.

Minimalnie oczekiwanym zakresem substytucji powinni zostać wzajemnie objęci adwokaci, radcowie prawni i rzecznicy patentowi w sprawach własności intelektualnej przed sądami powszechnymi oraz w postępowaniu przed Urzędem Patentowym RP w zakresie znaków towarowych, wzorów przemysłowych i oznaczeń geograficznych. Uprawnienia i kompetencje pełnomocników w tego rodzaju sprawach są bowiem zrównane, a ograniczenie prawa substytucji (pomijając kwestie praktyczne) będzie działało na niekorzyść pewności obrotu prawnego i dostępu do pomocy prawnej osób reprezentowanych przez pełnomocników.

W tym miejscu należy ponownej ocenie poddać postulat zrównania kompetencyjnego trzech zawodów prawniczych w innych postępowaniach przed Urzędem Patentowym RP. Art. 236 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej wskazuje, że pełnomocnikiem strony w postępowaniu przed Urzędem Patentowym w sprawach związanych z dokonywaniem i rozpatrywaniem zgłoszeń oraz utrzymywaniem ochrony wynalazków, produktów leczniczych oraz produktów ochrony roślin, wzorów użytkowych i topografii układów scalonych może być rzecznik patentowy lub osoba świadcząca usługi transgraniczne w rozumieniu ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych.

Ratio legis ograniczenia kręgu pełnomocników w takich postępowaniach do rzeczników patentowych badań pośrednio Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 21 maja 2002 r. (K 30/01). Trybunał wskazał następujące argumenty za konstytucyjnością przepisu art. 236 Prawa własności przemysłowej w ówczesnym brzmieniu.

- 1) Zakres wyłącznej kompetencji rzeczników patentowych jest oznaczony za pomocą dwóch kryteriów: organu, przed którym toczy się postępowanie i rodzaju spraw, których postępowanie to dotyczy. Kryteria te muszą być spełnione kumulatywnie – postępowanie przed Urzędem Patentowym w sprawach związanych z dokonywaniem i rozpatrywaniem zgłoszeń oraz utrzymywaniem ochrony. We wszystkich postępowaniach spornych w dziedzinie prawa własności przemysłowej, regulowanych w tytule VII ustawy, pełnomocnikami strony, także w postępowaniu przed Urzędem Patentowym, mogą być - obok rzeczników patentowych - adwokaci i radcowie prawni, co wynika z art. 256 ust. 1 prawa własności przemysłowej, nakazującego odpowiednie stosowanie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. W konsekwencji Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że zakres wyłączności kompetencji rzeczników patentowych jest bardzo wąski i dotyczy ściśle określonych czynności.
- 2) Czynności te mają w znacznej mierze charakter techniczny, a nie prawny. Za przykład Trybunał wskazuje procedurę zgłaszania wynalazków i wzorów użytkowych, która jest czynnością wysoce sformalizowaną, nie wymagającą wykształcenia prawniczego. W ocenie Trybunału, tylko dwa jej zasadnicze elementy, decydujące o powodzeniu zgłoszenia, a mianowicie: "opis wynalazku ujawniający jego istotę" oraz "zastrzeżenie lub zastrzeżenia patentowe", wymagają intelektualnego wysiłku autora zgłoszenia, a zatem - ewentualnie - pełnomocnika. Trybunał podkreśla jednak, że w opisie wynalazku i sformułowaniu zastrzeżeń patentowych nie chodzi o interpretację obowiązujących przepisów, czy proponowanie rozwiązań prawnych, lecz o ściśle techniczny opis wynalazku, który "umożliwiałby znawcy urzeczywistnienie wynalazku".
- 3) Uznanie wiedzy fachowej osób wyspecjalizowanych w określonej dziedzinie (np. opracowywania zgłoszeń patentowych, wzorów użytkowych, topografii układów scalonych itd.) za najlepszą gwarancję należytej ochrony interesu strony występującej przed Urzędem

Patentowym znajduje wyraz w wielu regulacjach prawnych i od dawna daje mu wyraz ustawodawca polski.

W chwili wydawania powyższego judykatu przepis art. 236 ust. 1 obejmował pełen katalog spraw zgłoszeniowych i utrzymaniowych prowadzonych przed Urzędem Patentowym RP, z którego później w ust. 1¹ zostały wyodrębnione sprawy związane z dokonywaniem i rozpatrywaniem zgłoszeń oraz utrzymywaniem ochrony znaków towarowych, wzorów przemysłowych i oznaczeń geograficznych – w których pełnomocnikiem może być także adwokat lub radca prawny. Co istotne, te właśnie sprawy wskazywał Trybunał, jako sprawy nie wymagające wiedzy technicznej, a co za tym idzie – mogące w przyszłości leżeć w kompetencji przedstawicieli innych zawodów prawniczych – co się zmaterializowało w przywołanym przepisie.

Co istotne, choć Trybunał Konstytucyjny odwoływał się do ustawodawstwa europejskiego na uzasadnienie stanowiska – w uzasadnieniu wyroku przywołał francuską ustawę z 1 lipca 1992 r. Code de la propriété intellectuelle, która w art. L. 422 - 4 ust. 1 stanowi, że pełnomocnikiem w postępowaniu przed Narodowym Instytutem Własności Przemysłowej może być tylko doradca w dziedzinie własności przemysłowej o właściwej specjalizacji. Jednocześnie Trybunał zauważył, że w ustępie 2 tego przepisu zawarto zastrzeżenie, że nie wyłącza to możliwości skorzystania z pomocy adwokata. Oznacza to, że monopol rzecznikowski nie jest absolutny, a ratio legis takiej regulacji jest dwojakie – z jednej strony zapewnienie wysokiego poziomu merytorycznego i technicznego w postępowaniach dotyczących ochrony własności przemysłowej poprzez wskazanie rzecznika patentowego, jako pełnomocnika preferowanego w takich sprawach. Z drugiej jednak strony, ustawodawca francuski szanuje wolny wybór osoby będącej podmiotem postępowania, uwzględniając specyficzną więź opartą na zaufaniu do swojego doradcy prawnego.

Naruszenia praw własności przemysłowej implikują często kumulatywną ochronę z różnych aktów prawnych, stąd umożliwienie panowania nad całym katalogiem spraw swojego klienta jednemu pełnomocnikowi jest uzasadnione i wobec rzeczników patentowych zostało zrealizowane. Podobnie uzasadnione jest, aby stale świadczona pomoc prawna przez adwokatów i radców prawnych

obejmowała możliwość występowania we wszystkich postępowaniach zmierzających do zapewnienia takiej pomocy swojemu mandantowi.

Szczególnie trudno doszukać się racjonalnego uzasadnienia dla wprowadzenia monopolu rzecznikowskiego wobec postępowań utrzymaniowych – ta procedura nie wymaga bowiem wiedzy technicznej, a wiąże się przede wszystkim z uiszczeniem opłat jednorazowych i okresowych, w tym dotyczących umorzenia postępowania z powodu nieuiszczenia opłaty jednorazowej oraz stwierdzenia wygaśnięcia decyzji o udzieleniu prawa wyłącznego z powodu nieuiszczenia opłaty okresowej (art. 222 i nast.).

Zarówno Kodeks Etyki Radcy Prawnego, jak i Zbiór Zasad Etyki Adwokackiej jasno precyzują, że radca prawny lub adwokat nie mogą podjąć się prowadzenia sprawy, jeśli nie posiadają wystarczającej wiedzy lub doświadczenia w danej dziedzinie. Przyjęcie takiej sprawy jest dopuszczalne wyłącznie pod warunkiem, że zapewnią sobie współpracę lub wsparcie osoby posiadającej wymaganą wiedzę lub doświadczenie.

Z tej perspektywy należy pozytywnie ocenić projektowaną rozbudowaną organizację samorządu rzeczników patentowych, w tym w zakresie organizacji egzaminów zawodowych, nadzorowania etyki oraz ochrony interesu publicznego. Wpływ Prezesa Urzędu Patentowego i Ministra Sprawiedliwości sprowadza się do nadzoru, opiniowania oraz zaskarżania uchwał sprzecznych z interesem publicznym, co odpowiada modelowi samorządności w innych zawodach zaufania publicznego.

Kontrola samorządu jest pożądana – tak w zakresie kształcenia, jak i odpowiedzialności dyscyplinarnej swoich członków – wobec radykalnego zwiększenia spektrum spraw, w których rzecznicy patentowi mogą występować i znacząco odmiennej ich specyfiki. Dokładnie taki mechanizm powinien zostać zastosowany wobec adwokatów i radców prawnych, którzy mogliby świadczyć pomoc prawną we wszystkich kategoriach spraw przewidzianych ustawą Prawo własności przemysłowej.

Komentarz do wybranych przepisów projektu ustawy o rzecznikach patentowych

art. 2 ust. 1 pkt 1

Zmiana art. 2 ust. 1 pkt 1 wynika z konieczności dostosowania definicji "spraw własności przemysłowej" do zmian wprowadzonych w innych aktach prawnych oraz orzecznictwa Sądu Najwyższego, w konsekwencji rozszerzających katalog kompetencji rzecznika patentowego (**art. 4 ust. 1a** projektowanej ustawy po nowelizacji).

Zmiana ta prowadzi także do rozszerzenia obowiązku ubezpieczenia na wszystkie nowe kategorie spraw, konieczność aktualizacji programów kształcenia aplikantów i rzeczników patentowych oraz wzrost wymagań kompetencyjnych i dyscyplinarnych wobec rzeczników patentowych.

art. 7 ust. 2a

Wzorem adwokatury i izby radców prawnych, samorząd rzeczników patentowych uzyskuje wyraźną podstawę prawną do działania jako niezależny samorząd zawodowy (art. 17 ust. 1 Konstytucji RP). Konsekwencją tej zmiany jest potrzeba wzmocnienia pozycji Izby i jej organów jako gwaranta etycznego i organizacyjnego samorządu przewidziana projektem, a w dalszej kolejności wypracowanie nowych zasad etyki samorządowej i powołanie organów korporacyjnych.

art. 9 ust. 1b

Potrzeba ujednolicenia wizerunku zawodów prawniczych na sali sądowej, wzorowana na przepisach regulujących ubiór adwokatów i radców prawnych, jest elementem tożsamościowym dla samorządu, a także charakteryzującym pełnomocnika w oczach klientów. Wnosi należyłą powagę do postępowania sądowego i podnosi rangę rozpraw. Postulować przy tym należy, aby strój ten nawiązywał do strojów już przewidzianych dla osób wykonujących inne zawody prawnicze.

art. 10a ust. 1

Zmiany przewidziane projektowanym przepisem należy uznać za dalece niewystarczające.

Postulowane brzmienie przepisu:

„1. W przypadku czasowej utraty przez rzecznika patentowego zdolności do wykonywania czynności zawodowych, rzecznik patentowy może udzielić dalszego pełnomocnictwa (substytucji) innemu rzecznikowi patentowemu, a w sprawach własności intelektualnej przed sądami powszechnymi oraz w postępowaniu przed Urzędem Patentowym RP w zakresie znaków towarowych, wzorów przemysłowych i oznaczeń geograficznych także adwokatowi lub radcy prawnemu. Dalszego pełnomocnictwa nie może udzielić rzecznik patentowy objęty karą dyscyplinarną zawieszenia prawa wykonywania zawodu rzecznika patentowego.”

art. 18–25

Zmiany przewidziane tymi przepisami koncentrują się na przekazaniu dotychczasowych kompetencji Prezesa Urzędu Patentowego Prezesowi Izby Rzeczników Patentowych, zgodnie z ideą autonomii samorządu. Zmiany te będą prowadzić do uniezależnienia samorządu od organu administracji państwowej oraz wzmocnienia odpowiedzialności samorządu za swoich członków.

art. 30 ust. 3

Wobec zmian postulowanych przy art. 10a, zmiana postulowana w niniejszym przepisie powinna przyjąć postać:

„3. Po upływie pierwszego roku aplikacji rzecznik patentowy może upoważnić aplikanta do zastępowania go we wszystkich czynnościach, z wyjątkiem występowania przed Naczelnym Sądem Administracyjnym i Sądem Najwyższym. Rzecznik patentowy może upoważnić aplikanta adwokackiego lub aplikanta radcowskiego w sprawach własności intelektualnej przed sądami powszechnymi oraz w postępowaniu przed Urzędem Patentowym RP w zakresie znaków towarowych, wzorów przemysłowych i oznaczeń geograficznych.”

Analogiczne zmiany powinny zostać wprowadzone w ustawie z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze oraz ustawie o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 roku.

Ponadto postuluje się wprowadzenie projektem zmiany do ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej poprzez uchylene art. 236 ust 1¹ oraz zmianę art. 236 ust 1 poprzez nadanie mu brzmienia:

„1. Pełnomocnikiem strony w postępowaniu przed Urzędem Patentowym może być rzecznik patentowy, adwokat, radca prawny lub osoba świadcząca usługi transgraniczne w rozumieniu ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych (Dz.U. z 2023 r. poz. 303), zwanej dalej „ustawą o rzecznikach patentowych”.”

A co najmniej zmiany art. 236 ust. 1 i 1¹ w ten sposób, że przyjęłyby one brzmienie:

„1. Pełnomocnikiem strony w postępowaniu przed Urzędem Patentowym w sprawach związanych z dokonywaniem i rozpatrywaniem zgłoszeń ochrony wynalazków, produktów leczniczych oraz produktów ochrony roślin, wzorów użytkowych i topografii układów scalonych może być rzecznik patentowy lub osoba świadcząca usługi transgraniczne w rozumieniu ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych (Dz.U. z 2023 r. poz. 303), zwanej dalej „ustawą o rzecznikach patentowych”.

1¹. Pełnomocnikiem strony w postępowaniu przed Urzędem Patentowym w sprawach związanych z dokonywaniem i rozpatrywaniem zgłoszeń oraz utrzymywaniem ochrony znaków towarowych, wzorów przemysłowych i oznaczeń geograficznych, a także w sprawach związanych z utrzymywaniem ochrony wynalazków, produktów leczniczych oraz produktów ochrony roślin, wzorów użytkowych i topografii układów scalonych może być rzecznik patentowy, adwokat, radca prawny lub osoba świadcząca usługi transgraniczne w rozumieniu ustawy o rzecznikach patentowych.”

Wnioski końcowe

Projekt zmiany ustawy o rzecznikach patentowych należy ocenić ogólnie pozytywnie, jako odpowiedź na dotychczasowe zmiany w postępowaniu cywilnym i postępowaniu przed Urzędem Patentowym RP oraz wzmocnienie roli samorządu rzeczników patentowych. Zmiany te mogą przyczynić się do wzmocnienia konkurencyjności polskiej gospodarki.

Rozszerzenie kompetencji rzeczników patentowych o sprawy z zakresu praw autorskich, praw pokrewnych, nieuczciwej konkurencji oraz dóbr osobistych zwiększy dostępność wyspecjalizowanej pomocy prawnej dla podmiotów korzystających z różnorodnych form własności intelektualnej.

Przeniesienie kluczowych kompetencji organizacyjnych i dyscyplinarnych z Prezesa Urzędu Patentowego na zreformowany samorząd rzeczniczy wzmacnia autonomię zawodową i odpowiedzialność etyczną członków zawodu. Istotną rolę odegra w tym kompleksowa regulacja aplikacji oraz egzaminów zawodowych, jak również postępowania dyscyplinarnego.

Przewidziana projektem instytucja substytucji powinna zostać rozszerzona na adwokatów i radców prawnych, a projekt powinien realizować także postulat zniesienia wyłączności rzecznikowskiej we wszystkich lub wybranych, niewymagających wiedzy technicznej postępowaniach przed Urzędem Patentowym, by w pełni zrealizować założenia trwającej od lat harmonizacji zawodów prawniczych w sprawach dotyczących własności intelektualnej.

Autor opinii: r. pr. Bogusław Wieczorek